

indeholde Regler for Udbetalinger i Finantsaaret 1855—56. (Udtrykket: „i indeværende Finantsaar“); da sees det ikke, hvorledes Gager for 1856—57 kunne komme til Udbetaling i 1855—56, og desuden maatte dog Bestemmelsen kun være anvendelig paa de i selve Lovens bestemte Tilfælde, fordi en analogisk Anvendelse ikke kan tilstedes af en saadan exceptionel Bestemmelse som den, at Ministeriet forpligtes til at gjøre en Udbetaling paa sit eget Ansvar og senere derfor søge fritagelse for Ansvar ved Tillægsbevilling. Hvor Talen er om at handle „paa eget Ansvar“, ana. det staae den Handlende (Ministeren) frit for at paatage sig Ansvaret eller at nægte at gjøre det. Forsaavidt Statsrevisionen har begrundet sin Mening om denne Slags Indstillinger paa den Overensstemmelse i Anskuelse, der skulde være bragt tilveie imellem Rigsdagens tvende Afdelinger ved Beslutningerne over Statsregnskabet for 1853—54; da kan Mindretallet ikke indrømme, at denne var i Et og Alt paaaet; og idet Statsrevisionen har havt gode Grunde for den af den fulgte Fremgangsmaade, har Mindretallet dog ikke forment, at Overensstemmelsen imellem begge Thing var ubetinget, og har derfor fulgt den Anskuelse, som det anseer for den vigtige Spørgsmaal af afgøres ved 2den Antegning til Justitsministeriet, hvorved tillige afgøres Antegningerne under Cultusministeriet (12, 20, 27, 34, 37, 49, 53. min. betragtning med henblik paa den i 1851 indførte Lov om den offentlige Pensioners Tilstand og om den offentlige Pensioners Tilstand). Den 5te Januar 1851 giver Embedsmændene og deres Enkes Ret til Pension og fastsætter Betingelserne for samme. Naar en Embedsmands affædige eller dør, har derfor han eller hans Enke en ubetinget Ret til at faae Pensionen udbetalt, saasnart Størrelsen er beregnet. For at gjøre disse Udbetalinger optages et vist Beløb i Finantsloven, der, saavidt vides, er grundet paa en Beregning over de ved Regnskabsaarets Begyndelse bestaaende, de i Aaret tilkommende og afgaaende Pensioner. Udvalget antager, at i Tilfælde af nye Pensioner er Ministeriet berettiget til at give Ordre til Udbetaling af Pensionen, men Fleertallet (3 mod 2) mener, at, hvis det ved Regnskabsaarets Opgjørelse viser sig, at der formodentlig de nye Pensioner er forbrugt mere end bevilget, behøver en saadan i Pensionsloven hjemlet Udgift, hvorved Pengebevillingen er overskredet, Efterbevilling eller Billigelse af Rigsdagen. Fleertallet tiltræder, at Indstilling gjøres. Mindretallet (Bruun og Madsvig) antager, at efterfølgende Billigelse ikke er nødvendig. Da Statsrevisionens Beretning har været behandlet i forrige Session i Folkethinget og da de derover fattede Resolutioner indeholde to Forbehold, finder Udvalget Anledning til at hyltre sig om disse to Beslutninger. Den første er saalydende: „Rigsdagen forbeholder sig at gjøre det Ansvar gjældende mod Finantsministeren, Udenrigsministeren, Krigsministeren og Marineministeren, hvortil der, efterat Rigsraadet har afgivet sin Betænkning over Statsregnskabet for 1855—56, kunde findes at være Anledning.“ Den Betydningen af dette Forbehold har der været deelte Meninger i Udvalget, da det af Nogle er forstaaet, som om Forbeholdet var taget uden Hensyn til det Resultat, som Rigsraadets Betænkning om Statsregnskabet for 1855—56 og dets Decision af H. S. Majestæt maatte komme til; Andre have derimod antaget, at Rigsdagen forbeholdt sig, hvis Rigsraadets Betænkning dertil gav Anledning, at gjøre Ansvaret gjældende mod den vedkommende Minister for Rigsretten. Udvalget er imidlertid enigt i ikke at optage dette Indstillingspunkt, skjøndt denne Enighed grunder sig paa afvigende Betragtninger. Det er paaberaabt, at ved Fællesforfatningen af 2den October 1855 er hele den Rigsdagen tilkommende Myndighed over Fællessager overført til Rigsraadet, derunder indbefattet Revisionen af Statsregnskabet for 1855—56 fra den 1ste April til den 2den October 1855, Fællessagerne vedkommende, og at Rigsdagen efter den 2den October 1855 er uberettiget til at forhandle om nogen Fællesstaten vedkommende Udgift. Det er anført, at Forbeholdet ikke kan tages, fordi Rigsdagen har endog i selve Forbeholdet anerkjendt Rigsraadets Ret til Revisionen af Regnskabet for 1855—56,